

Hogyan kergettem örületbe az útburkoló munkásokat?

Pozsonyi Ádám

A mikor reggel vittem ki a szemetet, észrevettem, hogy feltúrták a ház előtti járdát. Fölszaladt bennem a pumpa. Levettem a tűzről a kislábast, amiben a tejet melegítettem, s leszaladtam a ház elé. Leérve két alakot pillantottam meg, s az egyikük épp azzal foglalatzkodott, hogy darabokra szaggatta a szép sima betonfelületet.

Ez már sok volt nekem.

– Azonnal hagyja abba ezt a ricsajozást! – léptem oda hozzá, s hogy felháborodásomnak kellő nyomatékot adjak, pedánsan felemeltem a mutatóujjam. Ő rám emelte a tekintetét, s valami olyasmit motyogott, hogy ők az úttestet javítják.

– Minek azt megjavítani? – csodálkoztam.

A két huligan egymásra nézett, majd az egyik félvállról odavetette, hogy ha az úttest tönkremegy, akkor nincs mese, azt ki kell javítani.

Vettem egy mély lélegzetet, mert azt hittem, felrobbanok.

Na ide figyeljen, fiatalember! Az ilyenek miatt, mint maga – böktek vádlón a mellkasa felé – vannak a katasztrófák. Láta most legutóbb is mi volt keleten? Odament az a sok turista, és meghaltak. Míg ha maradt volna mindenki a fenekén, most mennyivel kevesebb lenne a gond. Egyébként is, minek elmenni máshová, mint ahol az ember éppen van? Kész értelmetlenség! Mert mit lát ott, ahová megy? Embereket. S az emberek milyenek? Önzők, ostobák, hiúk, kicsinyesek. Éppen úgy, mint ott, ahol éppen van. Ezért felesleges mászkálni. Épületek? Múlандó dolgok. Az első földrengés vagy szökőár elviszi őket. Minden épület az emberi mulandóság szánalmas emlékműve csupán. Reménytelen kísérlet az örökkévalóság megmarkolására. Különben is. A repülőgép lezuhanhat. Hajók elsüllyednek. A vonat kicsiklik. Egy jó karosszék biztonságosabb bármelyiknél. Egy jó karosszék nem kap léket. Ezt higgye el nekem. Én az elmúlt öt évben nem mentem arrébb öt kilométert. Minek? Ott is elegendő mindenből, ahol éppen vagyok. Úgyhogy – zártam le a mondandómat –, fejezze be ezt az éktelen ricsaját, és hagyja pihenni az embereket. Azzal sarkon fordultam, s indultam haza, szívémben némi aggodalommal, mert a tej azóta már egész biztosan kihűlt. ■

Hülyeség nem akadály

„Margaritas” a porcis

A százsázalékos antináci retorika igényes ember számára intellektuálisan nem vállalható. Eme veretes gondolat Bence György kobakjából pattant ki, nyilván a hely szellemétől ihletetten (interjú a Magyar Narancsban, 2003. március 20.), azzal a nüansznyi eltéréssel, hogy ő az „antináci” helyett az „antikommunista” szót használta. Feltételezhető és remélhető azonban, hogy a Fidesz serdülőkori éceszgéberének nem lenne kifogása az általunk preferált verzióval szemben sem, hiszen ha ő egy – elvtársak között is – százmillió halalos áldozatot követelő eszmerendszerrel ilyen gáláns, mint amilyen, akkor negyedannyira vérengző kistestvérel szemben mi sem lehetünk szükkeblűek. Az előbbi „gyöngyszem” felplankolása, miként az alábbiak is, **Tóth Gy. László** áldozatos és az eredmény ismeretében mazochista lelki alkatot sejtető munkáját, nem utolsósorban pedig éles szemét dícséri, akinek nemrég jelent meg politikailag korrekt **idézetgyűjteménye harmadik, Baloldali gyűlöletbeszéd, vádak és vélemények című kötete. Ez alapján kedvet kaptunk az első kötetben (Balliberális eszmeftutatók határ nélkül I–II.) való búvárkodáshoz is.**

GAZDAG ISTVÁN

In medias res: ha van valami, ami vörös fonalként húzódik végig a három kötetben, az természetesen az **Orbán Viktor** iránt megnyilvánuló konstans, gyakran paranoiás, egyeseknél már-már transzcendens gyűlölet. Persze a Fidesz többi prominense is megkapja a magáét, de ahhoz képest, ami Orbánnak kijut, az ő vesszőfutásuk laza sétágalopp.

Példának okáért **Szajer József** „Berija-imágojú” (**Pető Iván** szerint); **Kövér László** „üldözési mániás” (**Oláh Zoltán**), emellett „fóbiás, paranoiás, egyszerű orvosi eset” (**Rajk László**), ráadásul pedig egy „néhai elvtárs”, aki „az MSZMP KB mellett működő Társadalomtudományi Intézet munkatársaként arról volt híres, hogy végsőig ragaszkodott a szocializmus eszméjéhez” (**Horn Gyula** szíves közlése **Tihanyi Péternek**), „Orbán Viktorral együtt mégsem akarja senki likvidálni, bármennyire javára válna is nemzetünknek” (**Sz. Nagy Csaba**). **Simicskó Istvánnak** „obszcn kisugárzású a feje”, **legalábbis Eörsi István** szerint, aki ugyanakkor a „sasváriszilárd nevet” – így, csupa kisbetűvel – „nem egy ember, hanem egy fajta megjelölésére” használja, „amely általrendszerint értelemben – de csakis így – gerinces”. **Mészáros Tamás** úgy látja, hogy Orbán, Kövér és Szajer „elvesztették a józan ítélőképességüket”, miközben **Galló Béla** megállapítja, hogy **Áder Jánosnak** „tényleg országimázskonform fizimiskája van ..., meg se kell szólalnia, tényleg rögtön látszik rajta, hogy magyar”. (Sajna, nem lehet mindenki olyan eurokonform nőideál, mint a Magyar (?) Hírlap kvázimodója.)

Ami magát **Orbán Viktort** illeti, ő egy „farkas nevetésű mini duce” (**Popper Péter**), akinek „készenléti rátartisága, nagyotmondásai, érthető hatalmi kéje: mosolygó legyintéssel kezelhető közügy” (**Bodor Pál**). „**Néroká mosolyog így**” (**Eörsi István**), mint ez a „kisember” (**Magyar Hírlap**), noha „ez idő tájt nem növeszt tömör bajuszt, s haját sem szándéko-

zik oldalra fésülni” (**Megyesi Gusztáv**). „Ha csakugyan nem hozza is vissza a proletárdiktatúrát” (**Mihályi Gábor**), viszont „belső korlátja nincs” (**Lengyel László**) és „nála sem állhat messze **Haider**” (**Ara-Kovács Attila**). „Egyszerre autoritárius, nacionalista és tőkebarát” (**Tamás Gáspár Miklós**), ugyanakkor „**Horn Gyulával egyetemben**” „**mérsékelt tehetségű Kádár-epigon**” (**Eörsi István**). „**Hofi Gézának** úgy tűnik, mintha **Rákosi Mátyás** késői reinkarnációja lenne” (**Stark R. László**) ez az „arrogáns, tapasztalatlan kölyök” (**TGM**), aki „**Kádár** legjobb polgári tanítványa” (**Galló Béla**). „**Redundáns** gondolkodású, unalmas, mondhatni »fűrészporsó«, szájbarágó kampányszöveget mondó ..., gondolatmenetében és retorikájában a régi pol. biz. titkár jovialis figurája” lakozik (**Veér András**), „híres temetési beszéde is giccs, szimpla szemfényvesztés, önpropagandával szidolozott belpolitikai gagy” (**Vágréti László**). „**Akárcsak Horthy**”, ő is „széles kacskaringókat bejáró, a hatalom kedvéért mindent és mindenkit eláruló politikai úr” (**Bródy András**). „Majdnem teljhatalmat élvező, okos és energikus fiatalember, de nem államférfi” (**TGM**). A mi „kis despotánk” (**Eörsi István**) egy „istenkirály”, aki „nem internetezni, hanem focizni szeret” (**Uj Péter**), elvégre „a valódi új rablólovagok és keresztapák maguk játsszák a futballt” (**TGM**), és mert **Tisza Istvánnak** szobrot avatott, „hova züllik még?” (**Fábi Péter**). „A párttitkárság eszközeit alkalmazta” (**Lengyel László**), „a kelet-európai fejlődés gyümölcse, első titkár, szultán, kalifa, ajatollah, a demokratikus struktúra tőle is idegen, ő is csak szolgák és alattvalók között érzi biztonságban magát” (**Eörsi István**). „Nem nacionalista, nem antinacionalista, hanem képmutató hatalmi megszállott” (**TGM**), aki „kiépítette a maga személyi kultuszát” (**Veér András**). „**Percemberke**” (**Eörsi István**), illetve „nagy formátumú politikus (...), aki azonban az ördög pártján áll” (**Lengyel László**). „Hatalommániás, nevelésesen gögős,

erőszakos, sértődékeny (...), szociális analfábéta (...), hatalomtechnikus" (Berkovits György), akinek a „személyisége pillanatnyilag a legsúlyosabb veszély, amely a magyar demokráciát fenyegeti. Így kell őt komolyan venni. Sehogy máshogy" (Magyar Narancs). „Még a politikus rangjára is méltatlanná vált (...) csupán egy felelőtlen ember" (Mészáros Tamás), „infantilis és éretlen személy..., egy pszichológiailag éretlen miniszterelnök" (Veér András). „Nagyon rendes úttörő lehetett" (Marton Frigyes), hiszen „a lehető legantidemokratikusabban szocializálódott a demokratikus magyar politikai életben. Meg kell állítani, amíg nem késő" (Bolgár György). Sajnálatos, hogy „180 fokos fordulattal ugyanez az ifjú títán a horthysta, klerikális és reakciós rezsim restaurációjába fogott" (Fejtő Ferenc). Egyébként pedig „Orbán és Wermer, Pokorni és Rogán, Bayer és Lovas, Tókéczki és Kövér, Bencsik és Járai Judit" „egy tőről, egy korhadó, nacionalista, fasiszta tőről származik mindegyik", bugyborékolja Veér András (és a nevében is bocsi azoktól, akik kimaradtak a szórásból).

Toleránsaink szerint, amilyen az ember, olyan a kormánya és a pártyja is.

Az Orbán-kormány Litván Györgyöt az 1919 tavaszán hatalomra jutott magyar kommunisták csapatára emlékezteti, Bodor Pál szerint viszont „keményen jobboldali erők" kerültek vele hatalomra. Popper Péterben régi történelmi reminiscenciákat ébreszt, úgymint „a gyönyörű német város, München" és a „születési éve" (vagyis 1933). Tamás Gáspár Miklós „lopakodó államcsínyről" vizionál vele kapcsolatban, ami nem is csoda, hiszen Orbánék „még a nyilasokkal is képesek szövetkezni", mondja Jancsó Miklós, akitől csak ennyire telik, mióta leválasztott szíami párja (H. Gy.) magával vitte a szürkeálmománit. „A századfordulóra elavult antidemokratikus liberalizmus és a csődöt mondott keresztény-nemzeti konzervativizmus autokratára hagyományához fordul" (Ripp Zoltán), „egy Kádár-korszak előtti időket idéző, több mint etatista, majd hognem egyszemélyes, szinte totális államhatalom uralmát" képviseli (Sz. Nagy Csaba). A kormánytagok maguk „Haider-közeli jampecek..., ha nem volna arculattervező apparátusuk, ezek bognének, mint a baszni kívánó bika" (Vánca István). „A polgári kormány nem akarja tudomásul venni, hogy polgárháború készül" (Csepeli György), amit megvalósít, az egy „parancsuralom" (Vadász János). „Jobboldali kormány (...), mely számos elemében szélsőjobboldali. Hiszen nem a MIÉP a legszélsőjobboldalibb eleme a mai magyar politikai palettának, hanem azok a jobboldali értelmiségiek, akik a Fidesz körül csoportosulnak" (TGM). „Hornékat egy erkölcsi szempontból még kétségbe ejtőbb kormányfő és garitúra váltotta le, olyan, amely még az újnácikkal is összefog, és demokratikus alapintézményein-

ket fenyegeti", mert „ez egy olyan kormány, amelyet a banditaszerű (...) maffiózó alakok szabadon dolgozhatnak" (sic!), vagyis „a pimasz cinizmus kormánya" (Eörsi István trip-tichonja). „Itt nem szélsőjobboldali »veszélyről«, hanem szélsőjobboldali hatalomátvételtől van szó. Már túl vagyunk rajta" (TGM). „Erőszakos, tekintélyelvű, feudális csoport" (Kartal Zsuzsa), „...a maffia Olaszországban formailag mégse legális. Nálunk azonban ez a kormány Don Vittorio kormánya" (TGM), tagjainak esetében „az elegancia helyét átveszi az erőszakos tahóság" (Kovács Zoltán). Summa summarum, „Magyarország legkorruptabb és legantidemokratikusabb kormánya", állapítja meg Veér András, a szakmája szinte valamennyi szimptomáját egyszemélyben inkarnáló

pszi-
chiáter, szabad ide-
jében egész pályás politikus
(KDNP, Köztársaság, alias Palotás Párt, SZDSZ, MSZP) és kényszeres közfirkász.

A fideszesek láttán Megyesi Gusztávnak déja vu-érzése támad: „a fiúkhoz hasonló figurákat mintha már láttunk volna valamikor, tán úgy tizenöt-húsz éve, csak akkor még KISZ KB volt a székház neve". Bujáki Attilát nem lepte meg a fiatal demokraták viselkedés-módja: „1945-ben a kommunista párt körül szervezkedő nékoszisták, a fényes szelek nemzedéke hasonló agresszivitást mutatott". Charles Gati, az Amerikába szakadt elfuserált orákulum szerint „fennáll az a lehetőség, hogy a Fidesz a csurkista szélsőjobb áldozataként az 1994-es MDF sorsára jut". Az időközben – elveivel szöges ellentétben – nem bal, hanem jobblétre szenderült Szabó Miklós úgy látta, hogy „a Fidesz programjában egy központosított, mániákusan baloldallelles, s mint ilyen, a magyar polgári fejlődéssel, de még inkább az ezredvégi nyugati liberális modellel szemben álló, éppenséggel markánsan antipolgári társadalmat épít". A –bj– szig-
nő mögé bújó hominoidea az ES-ben nem azt

mondja, hogy „a fiúkban Hitler lakik, de...". Megyesi Gusztáv szerint „a Fidesz egyszerűen nem ismer olyat, hogy jog, parlament, történelem, lakosság...". Eörsi István indignálódása határtalan, mert „még mindig vigyorog rajtunk a Fidesz közeli tolvaj, csaló, pökhendi banda. Nem is csak minket: köztársaságunk törvényes rendjét röhögik ki a nagy hatalmú yuppie-bűnözők". Szerinte „ez a gondolkodásmód mindenre képes. A náci politikát mindennél jobban utálom, és ez a politikai-menedzseri gondolkodás még a náci politikát – mint lehetséges kombinációt – sem zárja ki". Kertész Ákos tudni véli, hogy „a Fidesz története a kezdetektől napjainkig arról szól, hogy ennek a kollégiumi véd- és dacszövetésnek se hite, se ideológiája, se elkötelezettsége nincsen". Mátyás Győző esküszik rá, hogy „a Fidesz-retorika mindinkább valami irracionális, indulatos s egyre szellemtelegebb anyázás". (Ezek szerint van szellemes anyázás is.) „A Fidesz mint igazi utódpart (...), bolsevik típusú pártfegyelmet követel", írja Ágh Attila. (Ő már csak tudja.) A 2002-es választások előtt Popper Péter sajnálkozik, hogy „megint leigázhat minket egy önkényuralomra törekvő, hatalommániás szövetség". A választások után Hegedűs Zsuzsa örvendezik, hogy a MIÉP nem került be a parlamentbe, örömebe azonban ürüm is vegyül, mert „a rá (MIÉP-re) jellemző szélsőjobbos tematika, stílus, filozófia, viselkedés és gyűlölködés nemcsak hogy van a törvényhozásban, de a csaknem az egész jobboldalt maga alá gyűrő Fidesz hivatalos politikája és ideológiája is lett". Ezt egyébként valamivel előtte már Lengyel László is megmondta. „Nagy talány, hogyan tudja majd ellenőrizni Orbán a Fideszt, amelyben – Kövér László képében – ott van azért a MIÉP. No meg a borzalmas, örült tagság. Az utóbbi hónapokban egy új MDF jött ugyanis létre a Fideszben, amelyben nemcsak Csurka, hanem Torgyán szelleme is jelen van már", fejtegeti a pulóveres p(r)olitológus, és nyilván ezért kongatja meg a lélekhangot Kornis Mihály is, imígyen: „A Fidesz az elmúlt két hónapban szimplán beléje olvadt MIÉP-pel együtt a végoráit éli. Szülőatyja és vezére valószínűleg idegi, gyaníthatóan azonban legalább annyira bizonyos várható, jogi természetű problémák miatt a honi politikai életből kiirratkozott".

A polgári körök sem vívták ki a civil szerveződések iránt a jelek szerint csupán elvi szimpátiát tanúsító liberálisok osztatlan elismerését. Éppen ellenkezőleg. „A Hajrá, Magyarország!-ban (vagy bármi más néven) ugyanis minden kétséget kizáróan egy ősfasiszta szörnyeteg készül megmérgezni hét-köznapjainkat és tönkretenni hazánk jövőjét", vélekedik Haskó László. Bacher Iván a „Zsil-völgyiekre" asszociál velük kapcs-

latban. Kornis Mihály szerint „a Testnevelési Főiskolán ki tudja hányadszor a történelemben útjára indult a Gonosz...”. A Kosuth téren viszont a Lavater-módszer szakos pónemesztéta, Vágvölgyi B. András becslése szerint „minden jó arcra jutott három náci”. A kérdésben legilletékesebb (elvtárs) Magyar Narancs szerkesztőségi cikkben teszi közzé, hogy „a polgári körök – ha léteznek egyáltalán – a Magyar Demokrata politikai okkultizmusát és alvilági, kétségbeejtő butaságát, a sumér–magyar rokonságot, a komcsizást, az áprilisi két forduló közötti gátlástalan hazudozást, a klerikalizmust, a Nyugat-ellenességet, a politikai ellenfél esztelen, következképp racionális cselekvésre képtelen gyűlöletét teszik meg a magyarországi jobboldali politizálás főaramának...”. (Thanks, tesó! Értékeltek.)

Egyesekben az Orbán-kormány az elfojtott bűntudat miatt burjánzó üldözési mániát hozza felszínre. Tamás Gáspár Miklósnak a Dunáról ex abrupto az jut eszébe, hogy Lányi Andrást, Kornis Mihályt, szerénységét és a nyájas olvasót „lesz mibe belelőni”. Lengyel László tudja, hogy „valamennyiünknek van egy becsomagolt bőröndje, minden eshetőségre”. (Most már értjük. Biztos becsomagolta az öltönyeit.) Ludassy Mária szerint „Eleknek, Csúrkának egy a hangja: a másik oldal egzisztenciális megsemmisítésével fenyegető halálos hang”, és ő is Dunába lövetés vézorkorszakbeli képeivel riogat. (A jelek szerint igencsak megviseltem idegrendszerét a francia jakobinus hagyomány rendszeres tanulmányozása.) „Most nem nagyon lehet mást csinálni, mint emigrálni...”, nyilatkozta Kornis Mihály, majd nagy megkönnyebbülésünkre mégis marad. Balassa Péter bátran kijelenti, hogy „nem félünk a Csúrkától, mert félünk a Boross Pétertől, a Kövér Lászlótól (és elődeitől) meg az Orbán Viktortól”. Sz. Nagy Csaba szerint viszont „ma már nem félelem tölti el kis hazánk állampolgárainak nagy részét, mint a Rákosi-korszakban, hanem rettetet”. Agárdi Péter a Magyar Rádió kuratóriumának érdemdús (exkommunista) nacsalnyikaként mindennap a „megfélemlítés légkörét” tapasztalja, Popper Péter pedig „kemény önkényuralmat”. Krasznai József azt mondja, hogy „miközben terelnek bennünket a vagonokba, a gázkamra felé, szól a magyar himnusz...”, és ijedtében egészen Strasbourgig szökik. Bacher Iván szerint az élet Magyaror-

szágon már annyira elviselhetetlen, hogy „Bartók csomagol”, ő viszont marad, és túr, és szégyelli magát, és előáll az optimális megoldással, miszerint „Magyarországon minden becsületes embernek előbb-utóbb muszáj zsidónak lenni”. (Ennyi az egész? Eddig azt hittük, hogy Jahve már kiválasztotta az övéit.)

Ebben a karkai légkörben még a decens történelmi revizionizmussal szervirozott kommunista múlt is megszépül. „Végül is ki kell mondani, hogy a sztálini korszak börtöneit és kínzókamráit túlélt szocialisták és szocdemek, minden tévútjukkal együtt, negyedszázadon át élhető létformát teremtettek az országnak”, negyedszedik Popper Péter. „A bolsevik rendszer az elnyomottak jogos felháborodásának és bosszújának egyetlen áradatából sztálinizmust, azaz szervezett, hideg kegyetlenséget formált, de aztán, ha lassan is, tagadhatatlanul mind emberségesebbé vált. A fasizmus egyre rosszabb lett, a kommunizmus azonban magában hordozza az önjavulás lehetőségét”, (köz)ga(rá)zdálkodik a szavakkal Kopátsy Sándor, a humanista sztálinizmus sztahanovista apologetája. „És akár tetszik, akár nem, a kommunista világnézet, a bolsevizmus és a szovjet forradalom is ennek a humanista örökségnek a része”, erősíti meg Forgács Iván. „Nem bölcs dolog konzekvensen egyenlőségjelet tenni egy emberirtásra erendően eltökélt, azt végrehajtó, egy évtizedes gyilkos örület és a valódi kommunisták 1871 óta tiszteletet érdemlő, egészen másfajta gondolkodásmódja közé...” bölcseledik Rajk András, Rajk László pedig úgy érzi, hogy „a fasizmusnak nem volt akkora intellektuális töltete”, mint a kommunizmusnak. „Később jöttek a történelemtagadók és relativizálók, mint például Lovas István, Schmidt Mária, akik azt bizonygatják, a kommunizmus legalább annyi áldozatot szedett, mint a fasizmus”, tódítja az advocatus diaboli (az ördög ügyvédje) szerepében fellépő fejnehéz dr. Nehéz-Pozsony István, szerényen megjegyezve, hogy „mi itt ilyenkor felmutatjuk azt a hihetetlenül magas szellemi kapacitást, ami miatt bennünket a másik oldalról támadnak és irigyelnek”. (Valóban. Ezt a nívót lehetetlen überolni.) „Érdekes jelenség az is, ami a közoktatásban történik: a holokauszt napjának bevezetése a kommunizmus üldözöttéről is meg kell emlékezniük a diákoknak, pedig úgy gondoljuk, hogy két egészen külön-

böző dologról van szó, s a kettő nem tartozik egy kategóriába”, jelenti ki kategorikusan, bár kissé pongyolán fogalmazva Somorjai László. A történelmi arisztokrácia sajnálatos letyakosodását személy(iség)ében illusztráló Dessewffy Tibor ugyanakkor a magyar jobboldal nagy tragédiájának tartja, hogy „az ideológiai lobogón, amely alatt újra és újra összeverődik, az árvalányhaj közé hímtett jelszavakat, írják bár Istennek, Hazának vagy éppen Négy Keréknek, egyazon módon: antikommunizmusnak kell ejteni”.

Egyébként pedig a MaNcs szerkesztőségi véleménye szerint „Gyurkovics Tibor akkor is félanalfabéta nimand maradna, ha a mostani adagnál naponta tucattal több gépelt oldalon mélyesztené nyelvtét polgári alfelekbe”. A citromíz és -szín iránt genetikailag nagyobb affinitást mutató déligyümölcs-specialisták nyilván nem olvasták Tóth Gy. László általunk recenzált válogatását, mert különben talán még nekik is feltűnt volna, hogy kedvenc idoljuk, Tamás Gáspár Miklós minő reverenciával közelít (a teljesség igénye nélkül) a kiváló Mester Ákos, a kiváló Eörsi István és a kiváló Bauer Miklós ülepéhez, bár választásában némi rasszizmust (vagy pozitív diszkriminációt) érzékelünk. Ugyanő az is deklarálja, hogy miután az „alkonzervatív, áljobboldali, álhírlapíró” Bayer Zsolt a Magyar Nemzetben „ismét antiszemita frenézisbe steigerolta és rejszolta magát”, „tisztességes ember nem publikálhat a hazaffyas néptrotty központi lapjában”. Tamáskodunk, hogy vajon az interjú publikációnak számít-e, mert ha igen, akkor bizony intellektrata közvígécünk önmagát minősítette (lásd: Torkos Matild interjúja ökelmével, MN, 2004. október 16.). Hic et nunc, engedtessek meg egy rövidke metabázis: TGM kétségtelenül szórakoztató és informatív szösszeneteit olvasva az ember fiának olyan érzése támad, mintha „bakot fejne szitába” (akárcsak egykor Morus Tamásnak a skolasztikus teológiával kapcsolatban).

És hogy végül lazításképpen valami pozitív is tartogassunk, jöjjön Hell István európeér és katartikus gondolatisága: „Ha Európa és általában a »Nyugat« nem fullad bele a terrorista tömeggyilkosok rombolásának füstjébe és porába, az egy kicsit a mi üldözötteinknek, a strasbourgi romáknak is köszönhető lesz majd”.

Ezen ne múljék! Csak győzze Európa euróval ezt a jófajta „Nyugatmentő” hungaricumot. ■

taxi2000 prémium

„Elegáns megjelenés”

2-2000000

Új! Új!